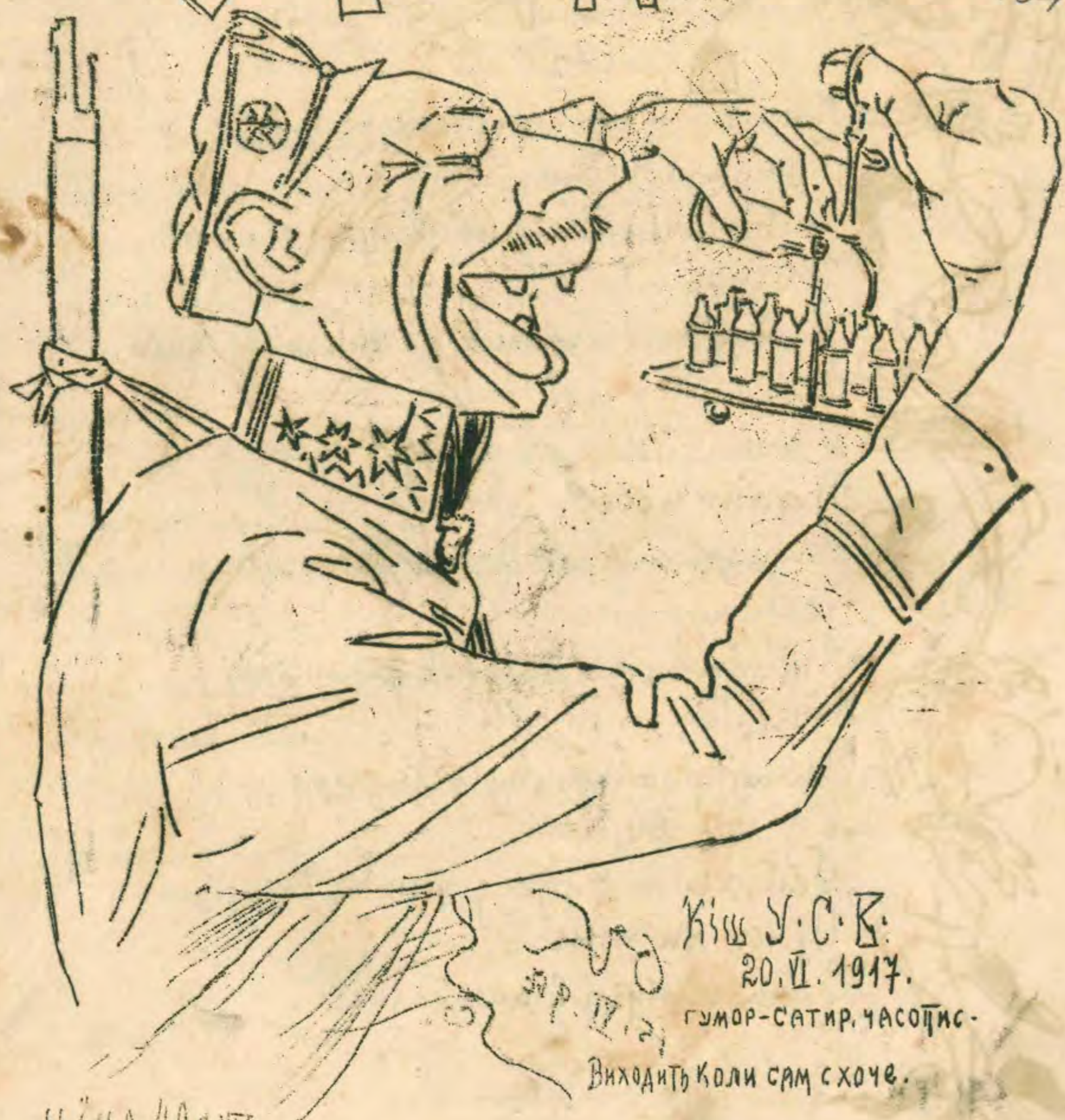
Ч. 27–28. Р. III.

САМОХОТНИК

Кіш У. С. В.
20. VI. 1917.
гумор-сатир. часопис.
Виходить коли сам схоче.

Ціна 40 сот.

Лєто

Неначе сон чарівний і короткий
Пройшла весна,
Спів соловейка змовк уже солодкий,
Цвіту нема
На вишнях пишних, яблінках розкішних
Вже літо йде
У жарі спеку на нивні дороги
В дарі несе.
На рідних нивах скрізь заколосились
Збіжжа буйні,
Аж під вагою колосків схилились
Стебла стрункі.
Іде господар ниву оглядати
А з ним журби:
„Гей, хто то буде з жнива користати
Чужі чи ми?
Війна лютує і кінця не знає

Й працю твою
Немов змій жертви разврах пожирає
Неситна всю."
Та лєгіт тихий враз під ним колосся
Йому співа:
"Ти кинь журиться, нащо не здало ся,
Пройде війна
І всі кайдани спадуть із Народу,
Твій Рідний Край
На всім просторі повита Свободу,
Тоді вже знай
Ти не будеш більш для чужих орати,
Тільки собі —
Вже тільки ти й Народ твій буде мати
Жнива усі!"
Чує господар, ті в леготу тихий
Й легше йому,
Немов за вітром утекло і лихо
Й взяло журбу.

Азмоді.

Дещо з пекла.

Від Редакциї: На чисельні бажання Вп. Читачів звернули ся ми до нашого пекольного дописувача, щоби подав бодай короткий опис пекла та його жильців-чортів. Наш дописувач тут і задовольняє бажання наших Читачів.

1. Пеклографія.

На початку мушу зазначити, що опис пекла в „Божественній Комедиї" Данте зівсім не вірний. А саме після найновіших дослідів славного пеклографа фра Вінка Рудокопитенка все пекло як поземною так і простопадною будовою відповідає зівсім будові верхньої землі. Кожна частина суші чи моря й видом і укладом відповідає одній із частин на землі. Так, що більше, навіть пекольні держави потворені відповідно до держав на

землї. Тілько, що пекольні назви гір, рік та держав зовсїм инші — чортївські, тай течуть ріки, а моря наповнені, не водою а смолою. Дивне, що навіть чортів є тілько само, що людей на землї. Це відай тому, що кожна людина, коли родить ся дістає не тілько свойого ангола — хоронителя а й свойого чортика — кусителя. Цей чортик враз із людиною родить ся й росте, а коли людина дібєть ся вищого стану, вища то й її чортик стає дияволом. Тому то людям на вищих становищах так легко грішити. Ті чорти живуть так великими „кодлами" як великі народи, що їх ті кодла мають зводити до гріха. Вільний народ має й вільне кодло. Кодло поневоленого народу підлягає кодлові вільного. Розуміє ть ся, що чорти волїють бути невільними, бо

серед поневолених народів легше
ловити душі. Тільки за кару діста-
ють чорти волю. Так пр. „малі чор-
тики" кусити вкраїнського народу
підділяють у значній части „вели-
ким чортам", що кусать Москалів,
а в меншій „чотиророгим чортам",
що кусать Ляхву. Пекольний пере-
вчений Єдоиног доводить навіть
на цій основі, що малі чортики
це покруч із великих та чотиро-
рогих чортів. З вибухом світової
війни на землі, коли на галицькій
Україні зорганізувало ся „Вкраїнсь-
ке Січове Військо" тоді таке саме
число малих чортиків зєднало ся в о-
рожені ватаги. Завданнєм їх тро-
юдити тільки серед стрілецтва. То-
му то ми цими ватагами найбільш
досі занимали ся й на будуче занима-
ти ся мемо. Звісно ж, своя сорочка
найближче тіла а своя болячка най-

Солїдарність „Української
Репрезентації“...
Э. Л. 18.

нервів рачам, а притому не додавати „сот-
ків" до „шуґу", спричинити сварку а іншча-
сом стягати „решту" з корони... Цю остан-
ню раду поручаємо перестудіювати всім я-
кі мають довгого „неха".
4] Проф. Бик: „Шпиталь а красні штуч-
ки". [стор. 3] Це відозва до думаючих лю-
дей. Автор закликає всіх, що важили
ся би перед таким відходом у шпиталь
розкошувати ся своєю „фіртельштундою"
на дамах. „Не всі з вас мають камі-
зольку," говорить автор, „щоби могти
поставити її на останній цуґ на або-
або"... „Я мав і програв... тепер
мушу ходити в калісонах.
5] Комісарь моралі Бей-Бен: „[illegible]" [Переклад із турецької
зладив д. Асіпайчук] В перекладі на-
шою мовою звучить: „Відсвіження ума з пе-
рервою о 12. год. в ночи або рано." Ви-
пробувана метода автором. Ум по опе-
рації ясний і прозорий. Хомаду на пова-

ц автора [комісарь моральности!] му-
симо вірити його дослідам.

Усіх прихильників картових штук
повідомляємо, що славнозвісний наш
композитор д. Поперечний працює
саме над музикою до великої опери
під загол. „Картова Опера". Либретто
до неї опери уложила комісія ви-
брана „Товариством прихильників
картових штук", яке має свій осідок
у підофіцирській харчівні. Час віді-
грання опери обчислено Богдай на 12. год.

Карти У.С.С. Вище згадана комі-
сія роздумувала на одній із нарад над
зміною назв фігур у картах. Назви
ці мали би заступити ся назвищами
старшини в Кат. У.С.В. Королів наз-
вано би назвищами кош. отаманів, дами
назвищами стрілкинь. Що до хлопців вже
нема згоди. Одні є за фельдфебелями а другі
і за чурами.

тільше болить. Ці малі чортики, як не доказав чортівський учений Тума Шев люблять зводити нас найбільше плеканням серед нас хамства, раб-ства та доносительства — однак не вирікають ся й иньших способів. Та про се иншим разом, коли по-дамо огляд історії наших чортиків. Бо вони теж мають свою історію, хоч поодинокі покоління вирі-кають ся її, кажуть: історія зачи-нає ся що йно від нас, ми тво-римо історію. *]

Бібліоґрафія.

[Кінець]

3.] Др. Лябів: „Пружність людських нер-вів а стала рента." [На підставі власного досвіду.] Шановний автор відомий на полі чортівської магії, доказує, що ні кунст ні шербель не дають такого прибутку, як напруження

*] З за недостачі місця огляд останніх подій у пеклі подамо пізнійше. — Ред.

Іменнє винувате.

Раз стрільці два із собою
Стали розправляти,
Чого русский царь престіл свій
Мусів попрощати.
„Тут" говорить один із їх
Нічого дивного —
Чиж то мало накоїв він
Росії лихого.
За багато вже за шкуру
Залляв людям сала
Тай сказали: Годі дальше
У царя не стало."
„Ех ні," другий знов на тее —
„Тобі треба знати —
Саме іменнє Ніколая
Тутки винувате!"
„Та як?!" другий здивував ся —
„Що тут іменнє може"..
Другий знов: Це так напевно,
Уважай, небоже:
Назва грецька: Ніколай є,

Тут нема жереки
[А стрілець сей в школах вчився
Тай знав трохи грекї.]
„Ніке" то значить: побіда,
А „лаос" знов нарід —
У в тім, брате, я упадку
Вже царського зарід.
Бо на наше його іменя:
„Побіда народу"
Нарід царя побідив знай
Тай здобув свободу."

Самособно не Руданський.

Між старшими паруб„ками.

Стар. пар. Хома: „Ти вже так рано за„чинаєш пити пиво?"
Псубрат: За це кінчу пізно в вечір.

Також правда.

„Також і любов вітчини перехо„дить через жолудок." Сказав лідер одної української поступової партії коли [вернув до Відня.

Щасливі подружа.

Зустріли ся два У.С.С., що поженили ся з самого початку війни з Ляшками. „Як почуваєш себе в подружі?" питає один. „Добре," відповідає другий, „маю вже синка, що каже до мене: „Tatku, jak mi dasz centa, to ci powiem jeszcze jedno słowo po rusińsku." — „А я також маю потіху — донечку, але вона й за пять центів не хоче сказати слова po rusińsku."

„Лист із поля".

до Їх Милости генерального Стольника в Коші Батька на Кавунах

Чум-чи-махи.

Здоров, Батьку Чум-чи-махо,
Поклін з поля шлють стрільці,
Візьми палицю під паху
Тай до нас чухрай мерщій.
Приїздив Ти до нас, Батьку,
Поправляти харч лихий,

Мав Ти, Батьку, добру гадку,
Певно й повен був надій,
Що лихий нам харч поправиш,
Осолодиш нам життя
У спокійно десь вже траввиш:
Вдалась місія Твоя.
Вдалась, вдалась на часину,
Як Ти довго був у нас,
Та як тільки нас Ти кинув
Й харч змінив ся теж на раз.
Не на краще, а на ново
До старого повернув —
Тож благаєм, щоб Ти знову,
Батьку тут до нас прибув.
А щоб місія не впала,
Ти у нас на все остань,
У нас гарно жити стало —
Прийдь Батьку та поглянь.
Ми в „розерві" тепер - знати
Тобі не зашкодить це —
Украинцї і крамарі
Розривають пупт усе.

Возьми палицю під пахсу
Тай чухрай до нас мерщий,
Здоров Батьку Чум-чи-махо,
Поклін з моїх ці мої.

Спрітний.

НОВИНКИ.

Лист короля Микити до „Самохотника"

Невимовною потіхою одержали ми отсей лист: „Хвальна Редакціє „Самохотника"! Припадком попало мені в руки 25/26 ч. Вашого цінного часопису. Тамаки вичитав я вірш д. Само собою не Руданського п. з. „Потіхи". Вірш дуже вдатний та не о мені ходить. Автор пише будім то я сиджу в Франції, тимчасом я відколи мусів кинути мою, ю мою Чорногору, сів у Росії. Правда, зразу думав подати ся туди щоби по втраті королівства ратувати бодай уміне ні там опадности, та впісля розміркував, що Французи, вольний народ, не схотять

з[illegible]ужувати мене, а царь-батюшка
не кине бідолаху прогнанця. Проте
нятазк у Франції не рухані шей на-
ростуть. Тепер я й справді жалію,
що не пішов за першим поривом ар-
мії, бо от царя нестало а вільна Ро-
сія не пошанує королївського маєстату.
З поважанням Микита, король на вигнанні.

— Вуйко Леонтович кланяєть ся престоло-
наслїдникові Костенкові та запевняє по-
го, що в „тавкомпанії так добре, що він
зважуєть ся навіть його запросити туди собі
до товариства. [На основі не висланого листа.]

— Бувший редактор „УСУСУ" Юрко Каламарь,
що був висланий у поле, як доносять нам, пропав
без вісти. Та ми сподіємо ся, що йому нічо не
станеть ся, бо лихе, як то кажуть не пропаде.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Стрий [Ч.М.К.] Між пруською й австрійською армією
вибухли тут непорозуміння. А саме пруська армія
твердить, що тут у Стрию немає нїякого австрійсь-
кого городу, тільки пруський. Грозить небезпека зір-
вання дипльоматичних зносин між одною й дру-
гою армією.

Редакція одного. ✕ Видавництво двох.